AKBABA

Dersimde son harekât başlarken:

(Cümhuriyet böyle vatandaş tanımıyor!)

— Celâl Bayar'ın nutkundan —

Güzel, sağlam ve neş'eli

çünkü

RADYOLİN

kullanıyor

Dişlerdeki leke, pas ve küfleri temizler. Ağızdaki mikropları imha eder. Dişlerin çürümesine mani olur.

Sabah öğle ve akşam her yemekten sonra dişlerinizi muntazaman fırçalayınız.

COTY

Güzellik mustahzaratını tecrübe ederseniz, artık başka hiç bir marka mustahzaratı kullanmak istemeyeceksiniz; çünki, COTY güzellik mustahzaratı size

← GÜZELLİĞİ
← GENÇLİĞİ
ve
← CAZİBEYİ

temin edecektir.

RUJ-PARFÖM-PUDRA-FLAKSAK

COTY

MEŞHUR FRANSIZ MARKASI

Ademi iktidara

ve

Belgevşekliğine

karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

Nezle - Grip - Baş - Diş - Romatizma

ve bütün ağrıları, kadınların ay sancılarını derhal geçiren SEFALİN'i her yerde ısrarla arayınız.

SEFALİN

1 — 12 lik ambalâjlar içerisindedir. Taklidlerinden sakınınız.

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra

DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ

Beyoğlu, Tünel, İstiklâl caddesi

Santa Maria karşısında

BASUR MEMELERİNİ

REKTA PATI ile

tedavi ediniz.

İç ve dış basur memelerinde, basur memelerinin her türlü iltihaplarında, cerahatlenmiş fistüllerde, kanayan basur memelerinin tedavisinde daima muvaffakıyetle şifayı temin eder.

Şark İspençiyari lâboratuvarı, Istanbul

26

AKBABA

Perşembe
14 Temmuz
1938
No. 236

Müessisleri: Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon:
22129
Sayısı:
10 Kr.

Vur abalıya !

Artık şamar oğlanına döndük: Her tokat bizim ensemizde şaklıyor!

Akbaba'nın, şu on beş yıllık hayatını düşünüyorum: Mayolu kadın resmi neşrettiğimiz için bile mahkemeye çağrıldığımız olmuştu.. Bir şarkının: «Öpsem dudaklarını...» diye tekrarlanan bir nakaratı için aylarca adliye koridorlarında mübaşirin davetini beklemiştik... Tekkeler, medreseler yıkılırken, taassubun bütün gayzı, dişlerini bize gıcırdatmıştı. Harf inkılâbının fırtınası içinde, matbuat ağacının ilk düşen yaprağı biz olmuştuk.. Gazete kâğıtlarını gümrük resminden kurtaran muafiyet maddesi, o perişan günlerimizde lâğvedilivermişti.. Yeni matbuat kanunu, Dişçi Mektebi âlisinden mezun olduğu için Bay Hamparsuma gazete çıkarmak hakkını verirken, benim gibi bir şahadetnamesizin elinden bu hakkı almaya kalkmıştı.. Kazanç vergisi, makineleri gürül gürül işliyen erbabı serveti, sanayii teşvik ediyor diye himaye ederken, bizim gibi, idarehanesinde baskı makinesi değil, yazı makinesi bile bulunmıyanların yakasına yapışmıştı.. Kâğıt resmine yapılan zamlar yüzünden neler çektiğimize gelince, artık onu anlatmıya hacet yok: Elinize gazete kâğıdı yerine, neler verdiğimizi bizzat gördünüz!...

Şimdi, bütün bunlar yetişmiyormuş gibi: Ver bakalım beş bin lira depozito, diyorlar!..

Hani: Sen, ya dayak yememişsin, ya sopanın ne olduğunu bilmiyorsun, diyen zavallı adam gibi, bizim de bu zevata: Siz ya beş bin liranın ne olduğunu bilmiyorsunuz, yahut matbuatı tanımıyorsunuz, diyeceğimiz geliyor!

Beş bin lira!.. Nerede bu bolluk yahu?.. Gazete basıyoruz, para değil... Hem de gazetmizi bile elâlemin matbaasında basmaktayız... Halbuki, bunun için iki merdaneli külüstür bir matbaa sahibi olmak da kâfi gelmez, darbhane sahibi olmalı insan!..

Beş bin lira!... Bu, belki Yunus Nadi üstadımız, Kâzım Şinasi ağabeyimiz için basit bir servet vahidi kıyasîsi olabilir. Fakat, umumiyetle mecmualarımız için ihtiyat akçesi bu 5000 liranın sağındaki üç sıfır silindikten sonra kalan mütevazı rakamdır!.

Beş bin lira ihtiyat akçesi istiyorlar..

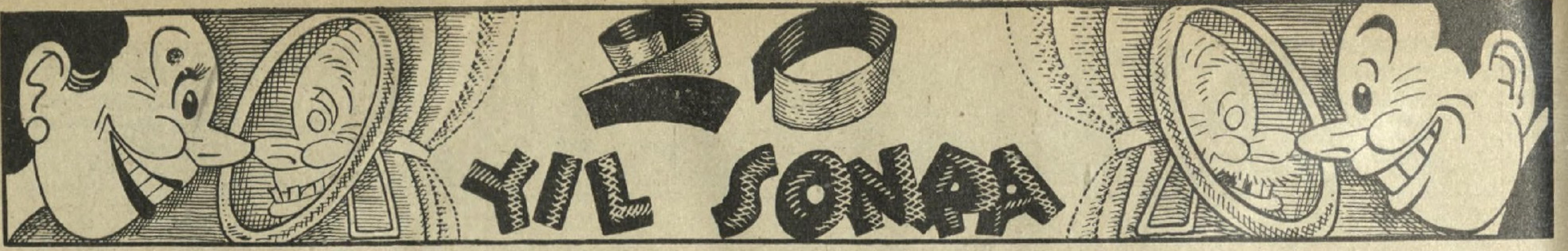
Sevgili okuyucularım, dudaklarınızda tebessümler çizecek bir yazı yazamadım.. Bugünlük bizim halimize gülüveriniz!...

Yusuf Ziya Ortac

Sıcaklar!..
— Artık misafirlerin yanına da böyle mayo ile mi çıkıyorsun?..
— Ne yapayım?.. Çırçıplak çıkamam ya!..

27

Tefrika No. 14.

Yazan: FİSKE

— Ben de senin bu şiirdeki:

"Ruhumda bir nedametlik,,

Mısraını ayne Cahit Sıtkıdan aşırdı ğını söyliyeyim mi?

Dedi. Aralarında müthiş bir münakaşa başladı; ve bu münakaşa Yahya Kemal in yeni bir öksürük krizi geçinceye kadar devam etti.

Fırsattan istifade ederek üstadın yanına sokuldum. Hiddetli gözlerle beni baştan aşağı süzdükten sonra:

— Ne istiyorsun?

Ddi.

— Sizden bir şey sormak istiyorum!

— Neye dair? Hâmidin saçma bir şair olduğuna dair mi?

— Hayır!

— Tevfik Fikretin saçma bir şair olduğuna dair mi?

— Hayır!

— Hececi şairlerin beş para etmediğine dair mi?

— Hayır!

— Yirmi sene evvel çalınan şiirlerime dair mi?

— Hayır!

— İsmail Habip'in (Edebî yeniliğimiz) deki hezeyanlarına dair mi?

— Hayır!

— Ahmet Haşimin benden intihallerine dair mi?

— Hayır!

— Edebiyatımıza ilk yeni sesi benim getirdiğime dair mi?

— Hayır!

Klâsisizme dair mi?

— Hayır!

— Romantizme dair mi?

— Hayır!

— Poezi pür hakkında mı?

— Hayır!

— Neye dair, ne sormak istiyorsun?

— Bugünün en büyük şairi kim? Onu sormak istiyorum!

Gözlerini bir misli açarak yerinden fırladı:

— Ne?

— Bugünün en büyük şairi kim?

Gözlerini iki misli açarak tekrarladı:

— Bir daha söyle bakayım, ne?

— Bugünün en büyük şairi kim?

Gözlerini üç misli açarak tekrar sordu:

— Ne dedin, ne dedin, söyle bakayım?

— Bugünün en büyük şairi kim?

Gözlerini dört misli, sekiz misli, on altı misli açtıktan sonra hiddetle gürledi:

— Ne dedin, ne dedin, ne dedin, hele bir daha söyle bakayım?

— Bugünün en büyük şa...

Der demez, açtı ağzını, yumdu gözünü:

— Behey mendebur, demek ki senin bundan şüphen var! Dünün de, bugünün de, yarının da en büyük şairi ben olduğumu bilmiyor musun? Demek ki bu derece cahil, , mütecasir ve mendebursun! Sana Berahini katıa ve delâili muknie ile bin kere daha isbat edebilirim ki bu ancak benim! Asla ve kat'a benden başka da hiç kimse olamaz, olamadı ve olamıyacaktır da...

— Aman, affedersin, üstad...

— Sus!. Vaktile Halit Fahriyi ettiğim gibi seni şimdi bastonumla tedip ederdim ama, sinnü sâline, fakrü hâline acıdım. Senin adın, sanın nedir? Kimsin ve necisin?.

—Fis...

Dedim.

— ke...

Demeğe kalmadan arslanların kükremesini andıran bir öksürük silsilesi başladı:

— Öhö, öhö, öhö, öhö, öhö... Haak...

Kirişi kırdım. Kendimi korku ile iktisatçıların masasına dar atmışım. Bay Ömer Celâl, teselli etti:

— Korkma, kurtuldun. Şairlerle aramızda münasebet münkatidir. Buraya gelemezler. (İadei mücrimin) de cari olmadığı için biz de seni vermeyiz. Biraz dinlen, kendine gel!

Fakat insan acaip mahlûk. Her şeyi çabuk unutuyor. İktisatçılarla şairlerin arasının bu derece açık olması merakımı çekti..

— Neden şairlerle aranız açık?

Diye sordum.

— Anlaşamıyoruz?

— Hangi noktada?

— Bir defa şair müstahsil midir, müstehlik midir? Onu hallediyoruz. Biz diyoruz ki şair müstehliktir, müstahsil değildir. Boşuna kâğıt, kalem, mürekkep istihlâk ediyor. Mukabilinde hiç bir şey getirmiyor. Onlar diyorlar ki: Hayır, şair müstahsildir. Biz kâğıt, kalem, mürekkep istihlâk ediyoruz ama, ona mukabil neler istihsal ediyoruz, neler! Şöhret, mevki, servet... Saylavlıktan, elçiliğe kadar...

— Hakları yok mu?

— Yok... Onların ne derece müstehlik olduklarını gösteren istatistiklerimiz var.

— Ne gibi?

— İsmi lâzım değil, vaktile bir gazeteye başmuharrir olan meşhur bir şair bir sütunluk bir başmakale yazmak için ne kadar şey istihlâk etmiştir, biliyor musun?

— Hayır, ne kadar!

— Seksen tane Serkldoryan sigarası, on fincan kahve, kırk tabaka müsvedde kâğıdı ve dört buçuk saat!

— Hepsi bu mu?

— Dahası var. Şairler yalnız böyle eşya istihlâk etmekle kalmıyorlar. Biraz şöhret, biraz mevki sahibi oldular mı, rakabet ve kıskançlık yüzünden birbirlerini helâk etmeğe kadar gidiyorlar!

— Şairlerle aranızın açılmasına başka sebepler de var mı?

— Var. Bir iki şairiniz, edebiyat ile iktisadiyatı birbirine karıştırdı. Bunları öyle bir arapsaçı etti ki az daha kendisi gibi bizim başımıza da belâ getirecekti. Bu vak'adan sonra artık şairleri aramıza karıştırmamaya karar vrdik.

— Yeni şairlerin hiç bir sosyal kıymeti yok mudur?

— Vardır!.

— Nedir?

— Onlar bir nevi refah ve zaruret barometresidir. Cemiyette zaurret arttı mı şairler çoğalır. Şair, kendisini arpa ambarında tahayyül eden bir nevi aç tavuktur. Karnı aç kalınca gıdaklamaya başlar. Halbuki cemiyette refah arttı mı şairler azalır. O zaman şairin tahayyül etmeğe çalıştığı şeyler hazırdır. Önünde hayatın bunca nimetleri hazır dururken elini şakağına koyup onları tahayyül etmekle vakit geçirecek enayi bulunur mu?

(Arkası var)

Göster

Moizle Salamon karşılaştılar.

— Salamon bu ne şiklik? Pabuçların yeni, yomleklerin temiz... Milyon mi kazandin be?

— Neler soyliyorsun? Bende milyon ne gezer.. Buyün banker Avramda yemek ziyafeti vardi. Oradan yeliyorum.

— Avram zenyindir... Neler ikram etti?

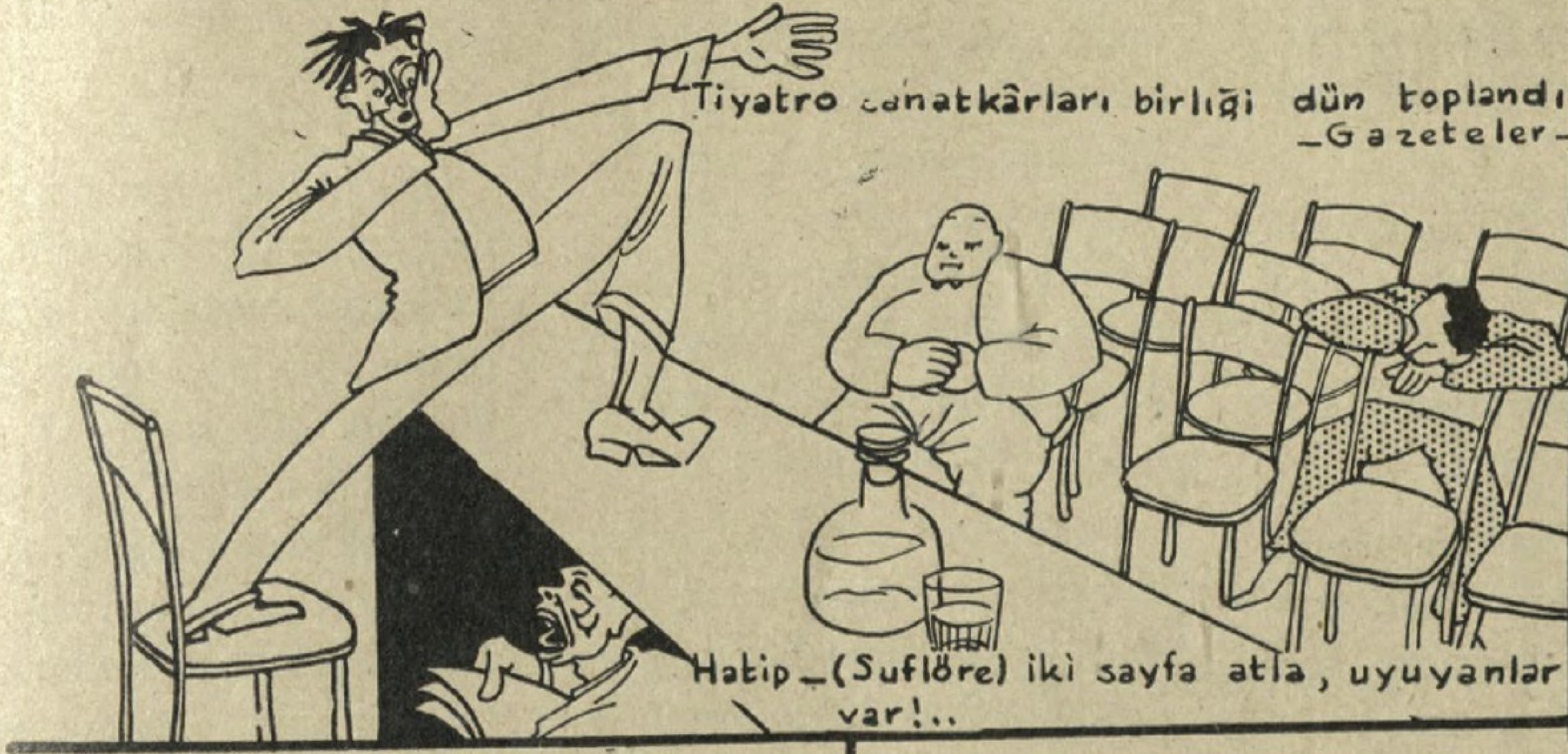
— Neler de neler... Ömrümde bugün yediyim yibi yemek yememiştim.. Tam bir, iki... dört... yedi türlü yemek verdi... Tatli, yemiş caba... Halis Avrupanin şaraplarini içtik. Helem çatal, biçak, kaşikleri yorsan... Hepsi altindandi...

Moiz gözlerini açtı:

— Yoster bakayim!.

28

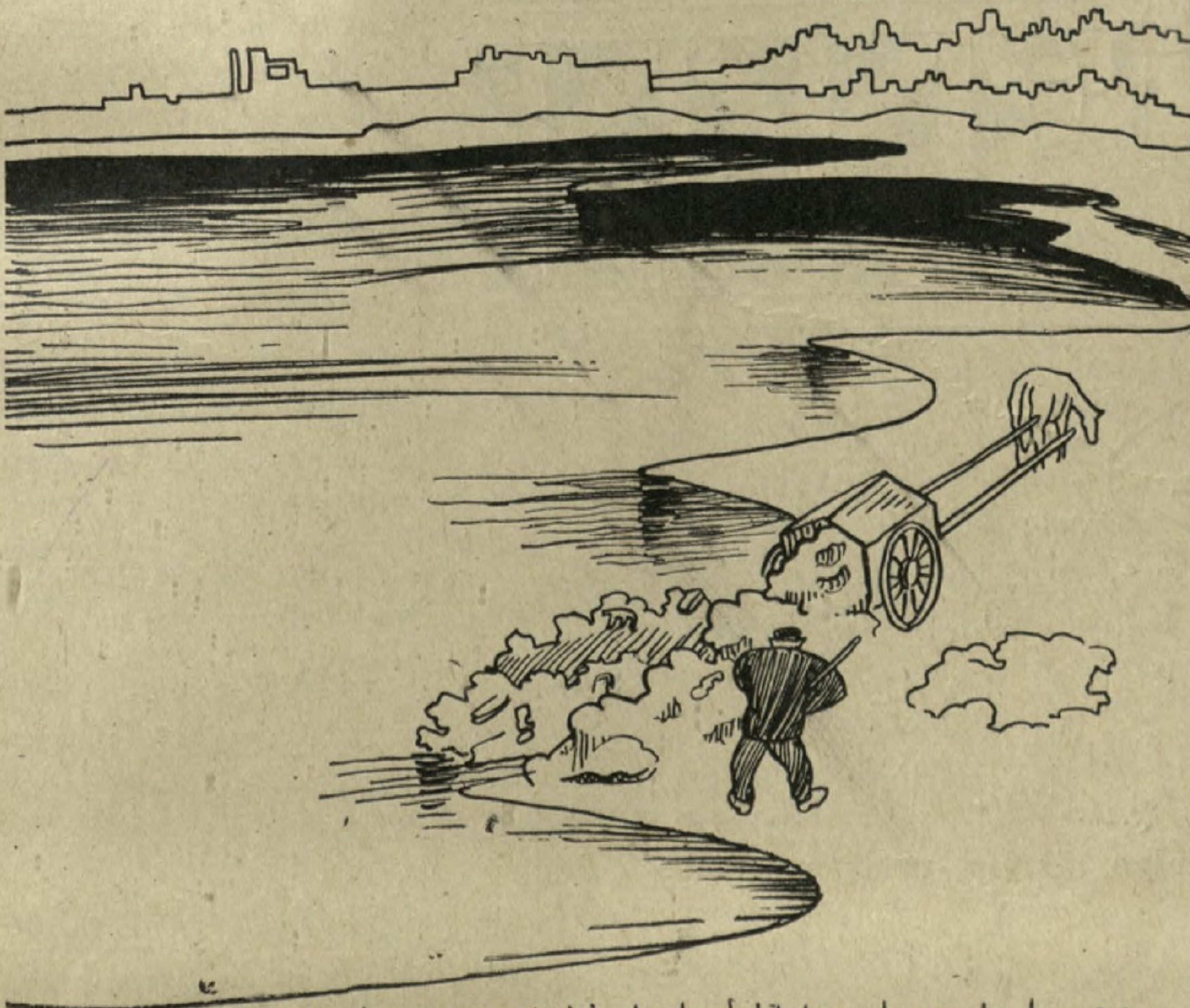
Haftanın Karikatürleri

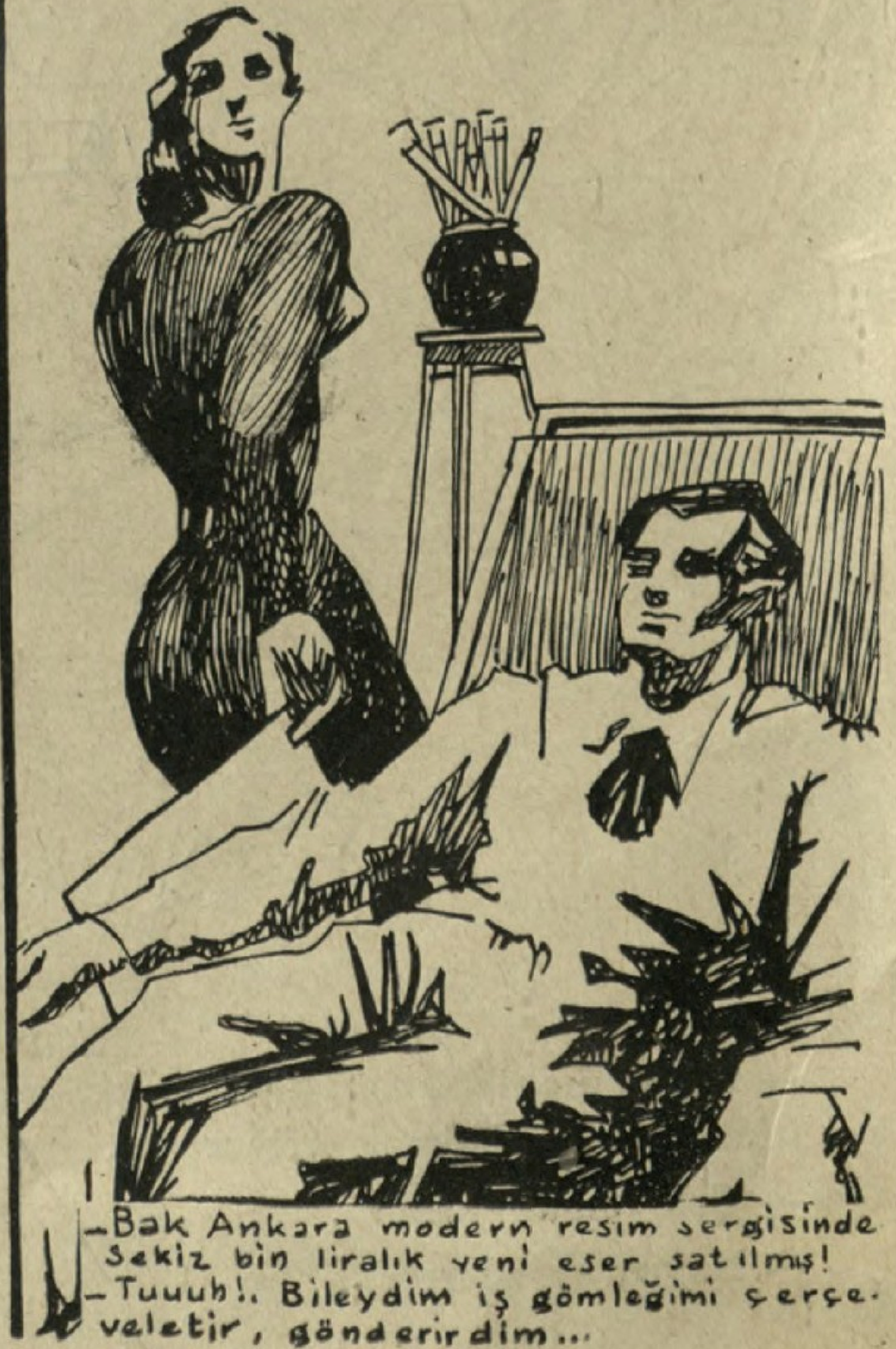

İSTİKBALDE: Bayan Damad, Bay Gelin!

Sokak kapısı çalınıyordu. Bay Ahmet, elinden süpürgeyi attı, başından yemeniyi çözdü, cumbaya koştu:

— Kim o?.

İki erkek, kırıtarak, tatlı bir zenne sesile cevap verdiler:

— Açınız, yabancı değil.

Bay Ahmet, hemen aynanın yanına koştu, saçlarına bir tarak vurdu, entarisini düzeltti ve kapıyı açtı:

— Buyurunuz, bir emriniz mi var?

Misafirler utana utana gülümsediler:

— Estağfurullah efendim. Şey.. Sizin bay mahduma görücü geldik!.

Bay Ahmet, görücüleri misafir odasına aldıktan sonra hemen üst kata koştu:

— Efruz.. Efruz!...

— Babacığım!.

Yatak odasından, saçları maşalı, gözleri sürmeli, yanakları pudralı bir delikanlı çıktı..

— Aman oğlum, çabuk ipekli tuvaletini giy... Görücüler geldi..

— A... Babacığım, ben utanırım, çıkamam!

— Haydi yavrum, haydi. Ne varmış utanacak?. Süslen de gel.. Karışmam, sonra evde kalırsın ha!.

* * *

Efruz, aynanın karşısına geçip iyice süslendi. Ona, yeni yaptırdığı bu pembe krepdöşin elbise çok yakışıyordu. Esasen güzel delikanlı idi de.. Sokaktan geçen kızlar onu ne zaman pencerede görseler ağızları açık kalır, kaş göz işaretlerile bu mahcup genci ayartmak isterlerdi.

Efruz, giyindi, kuşandı, aşağı indi ve kırıta kırıta misafirlere kahvelerini dağıttıktan sonra bir müddet karşılarında oturup çıktı.

Görücüler delikanlıyı pek beğenmişlerdi. Babasından ne gibi işler bildiğini sordular. O da iftihar ile:

— Oğlum, cidden bir ev erkeğidir, dedi.. Yemek, çamaşır, ütü, dikiş her şey elinden gelir. Öyle zamane gençleri gibi başı havalı değildir.. Yalnız evden dışarı çıkmaz!..

Görücüler de kendi kızlarını metettiler:

— Bizim kızımız da geçen sene mühendis mektebinden mezun oldu.. Nafiada çalışıyor. Öyle şimdiki kızlar gibi çapkın değildir. Ne sigara bilir, ne içki.. Ne meyhane bilir, ne bar.. İnşallah birbirine kısmet olurlar!.

* * *

Görücüler, Efruz hakkında biraz da komşulardan tahkikat yaptılar. Öğrendikleri şeyler hiç te hoşa gidecek gibi değildi. Sigara içermiş, açık kafes önünde sokaktan gelip geçen kızlara karşı oturURmuş, sabahtan akşama kadar gazete okurmuş, elinden ev işleri gelmezmiş, pişirdiği yemek yenmez, yıkadığı çamaşır giyilmezmiş!..

Fakat, bütün bu kusurlarına rağmen, mühendis Bayan Sevinç, Efruzu istiyordu.. Onu, geçenlerde sinemada görmüş, beğenmiş, peşine takılmış, söz atmış, yalvar yakar ağzından adresini almıştı.

Komşuların, bu delikanlı hakkındaki fena şahadetlerine rağmen izdivaca karar verildi ve bir perşembe günü, iki genç çift, nikâh memurunun karşısına geçtiler.

Memur, evvelâ delikanlıya sordu:

— Bay Erfuz, Bayan Sevinç'e varıyor musunuz. Onu zevçliğe kabul ediyor musunuz?

Delikanlı utangaç bir sesle fısıldadı:

— Evet!

— Bayan Sevinç, siz de Bay Efruzu alıyor musunuz? Onu zevceliğe kabul ediyor musunuz?

Genç kız serbest bir tavırla cevap verdi:

— Evet!.

— Nikâhınız kıyılmıştır.. Bahtiyar olunuz!...

Bayan damat, Bay gelinin koluna girdi ve genç çift, alkışlar arasında salondan çıktılar..

Akbaba

— Böyle mehtaplı bir gecede, bir gemiye atlayıp, uzalaşmak meçhul ufuklarda kaybolmak istiyorum...

— Çok romantiksiniz...

— Hayır, kasadarım!..

— Köyünüzün havası iyi midir, hemşeri?..
— İyi de lâf mı bayım?.. Şu ineklere, öküzlere bak ta anla gayrı!..

ESKİ GÜNLERİN HİKÂYESİ

KURU KAYMAK!

Dahiliye nazırı Epcet paşa hazretleri, biricik kızı Şayestenin, aile asaletinden uzak bir mahalle züppesine gönül verdiğini duyunca çok üzülmüştü. Zira o, kerimei iffetvesimesini şehzadegândan birine vererek sarayı hümayun ile rabıtasını bir de sıhriyet düğümü ile sağlamlaştırmak istiyordu. Fakat, ne çare ki tedbire takdir uymadı!

Şayeste, karşılarındaki küçük evin oğlu Cemil'i seviyordu. Hem de, geçici bir hevesle değil, candan, gönülden seviyordu... Doğrusu, Cemil de tam ismine lâyık bir gençti. Ona, bütün mahalle kızları, bütün kibar Hanımefendiler için için tutkundular.

Cemil, gençti, güzeldi, çapkındı... İşi gücü yoktu. Ama, arabasız yere basmaz, bir giydiğini bir daha giymezdi!

Epcet paşa hazretleri, ilk önce bu aşka mani olmayı düşündü. Fakat biricik kızının göz yaşları, onun baba kalbini çabucak yumuşatıverdi ve Cemil, binlerce kadının haset dolu gözleri altında, Dahiliye nazırı paşa hazretlerinin konaklarına damat girdi!

Epcet paşa, Cemil'e nişan hediyesi olarak Üsküdar mutasarrıflığını tevcih etmişti. Nikâhta bu memuriyeti Beyoğlu mutasarrıflığına tebdil ile bir derece daha kıymetlendirmişti. Fakat, düğünden sonra, Cemil, bir türlü uslu durmamağa başlamış, mutasarrıf olduğu şehrin bütün zevk ve eğlencelerinden alabildiğine istifadeye başlamıştı.

Günler, aylar geçtikçe işi azıtmağa ve bazı geceler konağa bile gelmemeğe başlıyan Cemil, günün birinde, kayınpederinden lâyık olduğu silleyi yedi ve Kayseri valiliği ile terfi namı altında cezalandırıldı..

Fakat, aradan bir ay geçince, tekrar Şayestede göz yaşları başlamış, tekrar araya şefaatçiler girmişti.

Epcet paşa hazretleri, çaresiz biricik kızını memnun etmek için damadına bir ay mezuniyet verdi.

Halbuki Cemil'in keyfi yerinde idi: Kayserinin meşhur bir güzeli vardı: Kuru kaymak!.

Kuru kaymak, tıpkı ismi gibi bir yosma idi: Narin, durubeyaz, tahrirli gözleri rastgeldiği gözleri kamaştıran bir yosma..

İşte Cemil, daha vilâyete geldiğinin üçüncü günü, uğrunda nice canlar yanıp nice kanlar dökülen bu güzeli yakalamış ve bir daha bırakmamıştı.

Artık, makamı vilâyete bile haftada bir uğramağa başlıyan Cemil, günün birinde, kayınpederi Epcet paşa hazretlerinden bir aylık mezuniyet telgrafını alınca ne yapacağını şaşırmıştı..

Fakat, tereddütle geçen üç günden sonra, ikinci bir telgraf serian hareketini bildirince, Vali büsbütün afalladı..

Kuru kaymaktan ayrılmak, onun için ölmekle birdi. Bütün gece, bir mazeret düşündükten sonra, nihayet rahatsızlığına binaen, mezuniyetinin bir müddet tehirini rica etti.

Lâkin, kendi sadık adamları vasıtasile vaziyetten haberdar olan Epcet paşa hazretleri, damadına yazdığı hususî bir mektupta kısaca şunları söylüyordu:

(Rahatsızlığınıza üzüldüm. Maamafih ehemmiyetli bir şey olmasa gerek. Kayserinin Kurukaymağı meşhurdur.. Midenizi bozmuş olmanız muhtemel. Serian İstanbula gelerek bir müddet perhiz ederseniz hastalığınızdan eser kalmaz ümidindeyim.)

Çimdik

31

 Ferhatla Şirin

Yazan: ERCÜMEND EKREM

Hilkaten sersem olanlar on beşle on altı yaş arasında büsbütün alık bir tavır alırlar. Zaten bu öyle nankör bir çağdır ki, dünyanın en akıllı, en sevimli bir çocuğu bu çağda anadan doğma aptala benzer.

Halbuki Ferhadın akıllılığına on tane şahit lâzım geldiği gibi, sevimliliğini de ancak anası iddia edebilirdi.

Sepet kulpunu andıran iki kulakla bezenmiş, iri bir baş tasavvur ediniz. Bu başın cephesine düğme gibi bir çift göz, bir de pat burun ilâve edin: İşte Ferhat!

Şimdi de size bu tasvir gibi çocuğun neden zevk aldığını haber vereyim: Kilit sökmek!.

On yaşında iken onun bu istidadını görenler:

— Dikkatli ve becerikli çocuk! derlerdi, iyi bir mühendis olacak.

On beşinde, ayni kimseler:

— Sanata hevesi var, bir usta yanına verseniz!

Diye babasını ikaz etmek istemişlerdi. On altısına bastığı zaman bu tavsiyeyi de lüzumsuz gördüler. Zira Ferhat kilitleri söküyor, fakat yeniden yapamıyordu.

Ferhadın, mahallede Şirin adlı bir komşusu vardı. Bu, Ferhattan belki bir yaş küçük, çirkince, fakat çok sevimli, haris, hasta ruhlu bir kızcağızdı. O, kilit sökmüyordu, fakat daha on yaşında iken köşedeki aktara:

— Bana bir şeker verirsen, ben de sana bir öpücük veririm! demişti.

Mektepte, oyunlara iştirak edecek yerde bahçenin bir köşesine çekilip esrarengiz mübaheselerle vakit geçiren kızlar vardır. Şirin bunların en ahlâksızı idi. Bir gün, muallimin:

— Şirin! büyüdüğün zaman ne olacaksın?

Sualine, pervasızca:

— Aftos!

Cevabını verdiği için, mektepten koğulmuş, çok özlediği kaldırıma düşmüştü. İki çocuk, her gün yangın yerlerinde buluşuyorlardı. Şirin, oğlanın yanına sokularak sorardı:

— Ferhat! ben senin aftosun olsam, ne yaparsın?.

— Defol oradan, be! vidayı düşürttün.

— Ferhat, bak.. Bluzum ne güzel!.

— Çekil, diyorum!. Çivilerin üstüne basıyorsun.

Lâkin, daimî surette elinin altında bulunan yegâne erkek olduğu için, Şirin, Ferhada rahat vermiyordu.

— Sen, kilitten başka bir şey bilmez misin, ayol!. Diyordu. Gel, şuradaki yıkık mahzenin içine gidelim.

Ferhat bu manidar tekliflere aldırmıyordu. Elinde bir kerpeten, hep kilitle meşgul oluyordu.

— Bari bizim eve gidelim de.. Hazır, annem yok, odamın kilidini sök.

— Oraya gelirim.

Şirin, nihayet muzaffer olacağını zannetmişti. Evde, sıcağı bahane ederek kısmen soyundu.

— Bak, Ferhat! Bu gömleği ben işledim.

— Peki.. Şuradan çekici ver!.

Budalalığın bu derecesi olmazdı. Maamafih Şirin sebat etti.

— Ferhat! sen aşk nedir, bilir misin?

— Öyle şeyler bilmem.

— Ben sana öğreteyim, Ferhat!. Şöyle yanıma otur, bakayım!.

Ferhat, kocaman kafasını iki tarafa sallıya sallıya çekilip gidiyordu. Ve bu, böylece aylarca devam etti. Şirin fena halde sinirleniyordu. Günden güne daha kadın oluyor, vücudile beraber behimiyeti de inkişaf ediyordu.

— Ferhat! bana bak!.

O dönüp bakıyor ve kendinden başkasının kanını kaynatacak bir manzara ile karşılaşıyorduk. Ne kızıyor, ne de ürperiyor, sadece omuzlarını silkip, yere tükürerek:

— Tuh! diyordu. Siz kızlar, yok musunuz? Hep böyle budalaca şeylerden zevk alırsınız.

Bir akşam, kol kola eve dönerlerken Şirin birdenbire Ferhadın boynuna atıldı ve yanan dudaklarını onun dudaklarına yapıştırarak, uzun uzun öptü.

Ferhat kıpırdamadan, ceketinin yenile ağzını sildi. Şirin karşısına dikilmiş, yolunu kesiyordu. Kızgın bir kedinin miyavlamasına benziyen boğuk bir sesle:

— Ferhat! diye haykırdı, beni al, ne yaparsan yap!. Çıldıracağım!.

O, oturdu. Kızın gözlerinin içine baktı ve sordu:

— İstediğini yaparsam, bana ne verirsin? Bir törpü alır mısın?.

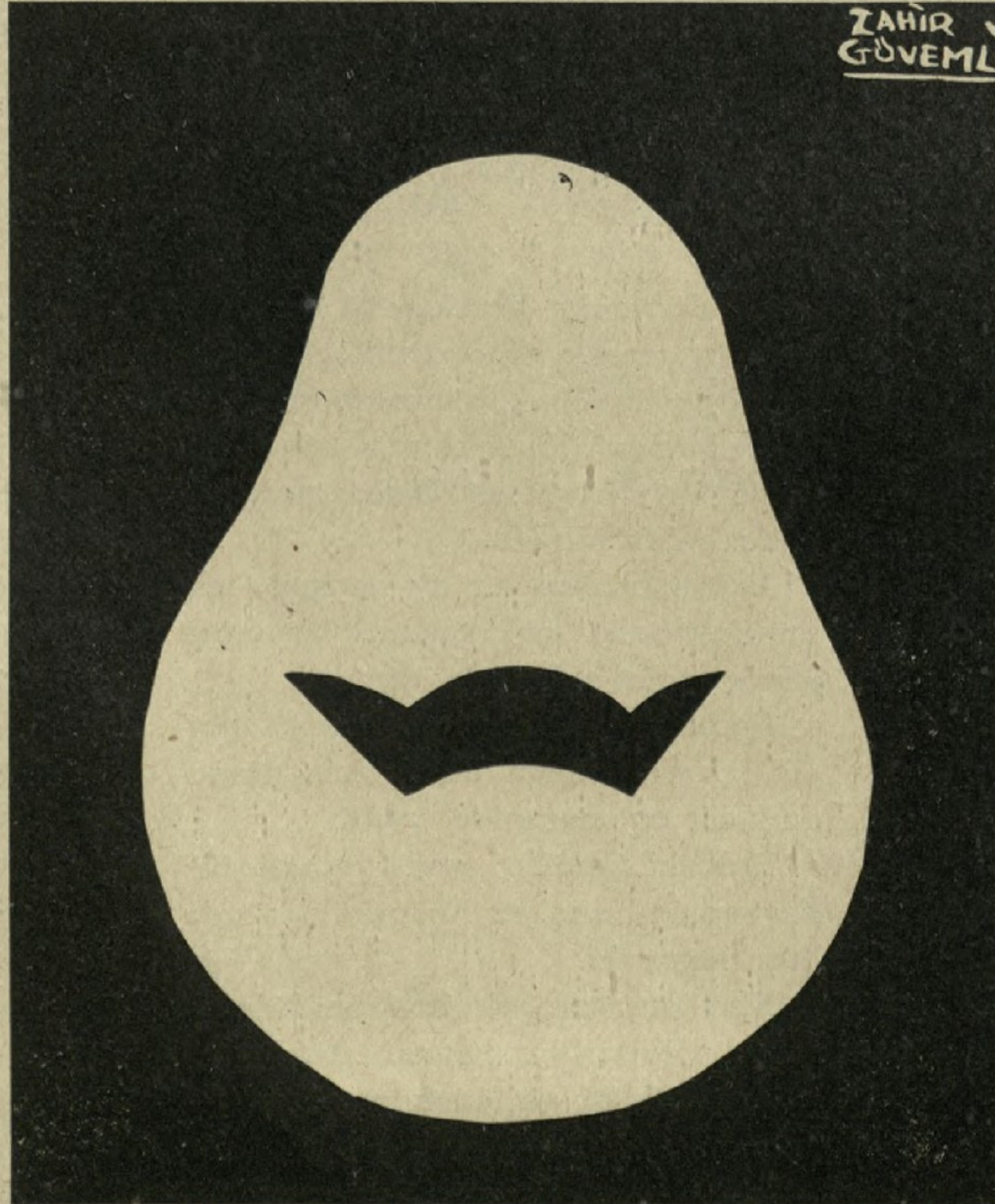
— Ne ile alırım?. Benim nem var ki?

O zaman Ferhadın hakikî tıyneti meydana çıktı.

— Kolay! dedi, geçen gün babam senin için, Yaşar reise: «Bu kız da amma gelişti! Şu bacaklara bak!» diyorken işittim. Moruğun sende gözü varken hazır, bir çaresine bakıver!

Biraz düşündü.. Başını kaşıdı ve sonra ilâve etti:

— Yalnız, enayilik etme de, ihtiyarı iyice sızdır. Bana hiç olmazsa bir destere ile müceded bir ege al, e mi kız?!.

Ressam Şevket Dağ

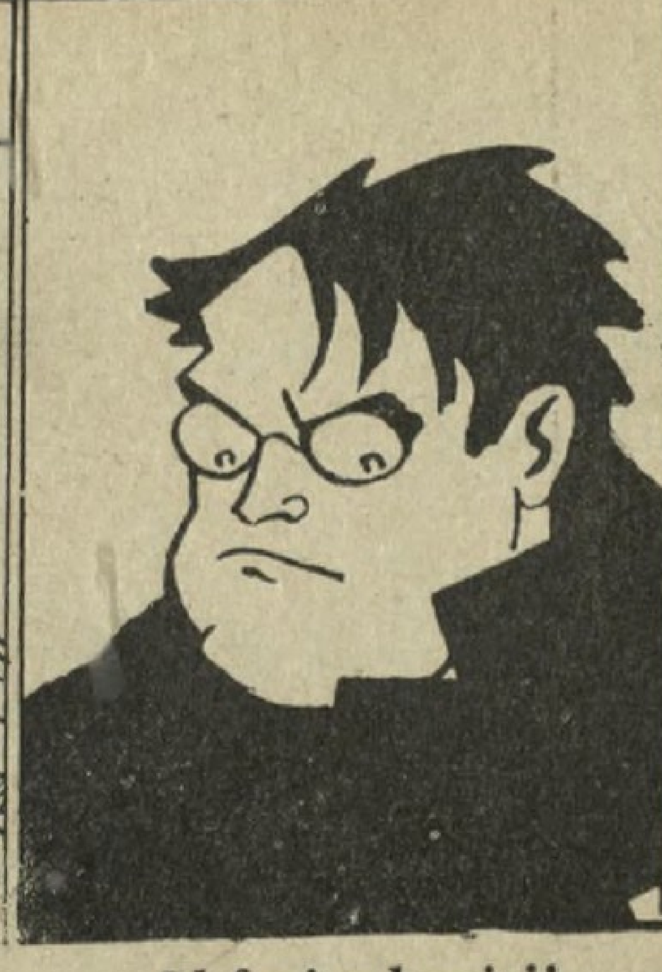
Ercümend Ekrem

Abbas yolcu!

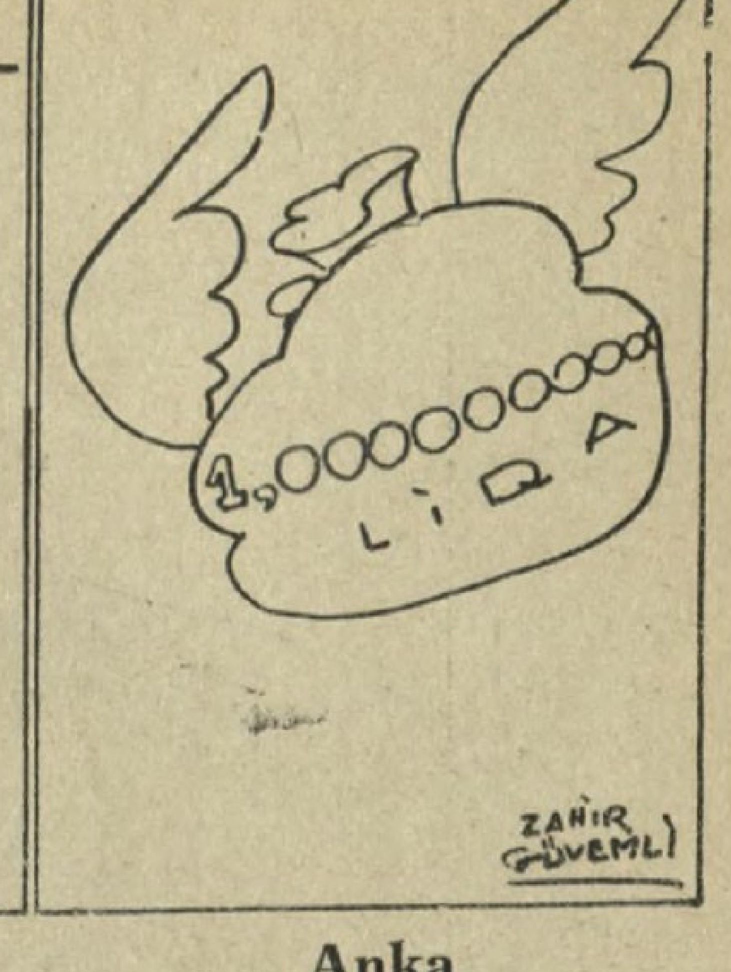
Ağıl

Ahfeşin keçisi!

Alacaklı

Anka

MUVAFFAKIYET

Doktor Bay Cevza, mektepten çıktıktan on gün sonra, bir gece yarısı ilk defa hastaya çağrıldı.

Genç tabip, telâş ve heyecanla hazırlandı. İşte, bu gece, uzun çalışma senelerinin muvaffakiyet meyvesini tadacaktı. Kalbi, göğsünü delecek gibi güm, güm çarpıyordu.

Doktor Cevza, kendisini çağırmağa gelen adamla beraber yola çıktı. Karanlığın sessizliği içinde büsbütün duyulan yürek çarpıntısını sezdirmemek için sordu:

— Hasta kimdir?

— Bizim bayan.. Ağrısı tuttu.. Ebeyi çağırdık.. Çocuk ters geliyormuş.. Doktorsuz yapamam dedi..

Cevza, esasen kadın doktoru olmak için çalışmıştı. İlk hastanın kendi vadisinde olması hoşuna gitti..

Yirmi dakika kadar karanlık sokaklarda dolaştıktan sonra, pencereleri aydınlık bir evin kapısından girdiler..

Genç doktor, tecrübesizliğin telâşı içinde nefes nefese merdiveni çıktı, hastanın odasına koştu.

Yüzü sapsarı, gözlerinin altı mor halkalarla çevrili otuz yaşlarında bir kadın, yatağın içinde terler dökerek kıvranıyordu.

Cevza, korku, heyecan içinde kadını muayeneden sonra kocasını bir köşeye çekti:

— Hastanın vaziyeti fenadır.. Hocamı telefonla çağırmak lâzım..

* * *

İstanbulun uzak bir köşesinden sabaha karşı otomobille gelen profesör ile talebesi merdiven başında karşılaştılar:

— Ne haber?

— Muvaffakiyet!

— Tebrik ederim. Doğurdu demek?

— Evet, doğurdu.

— Çocuk nasıl?

Genç doktor, boynunu sağa büktü:

— Maalesef çocuğu kaybettik!

— Yaa.. Neyse.. Annesi?

Genç doktor, boynunu sola büktü:

— Maalesef annesini de kaybettik!

Üstat hayretle sordu:

— Ayol bunun muvaffakiyet neresinde?

Genç doktor memnuniyetle fısıldadı:

— Babasını kurtardık!

Şeytançekici

GAZEL!

Kâfir döndün sözünden,
Neler çektim yüzünden!

En sonra beni sildin,
Bir toz gibi gözünden!

Üzüldüm, harap oldum,
Ben kederden hüzünden!

Yakarsın, kavurursun:
Ateş çıkar özünden!

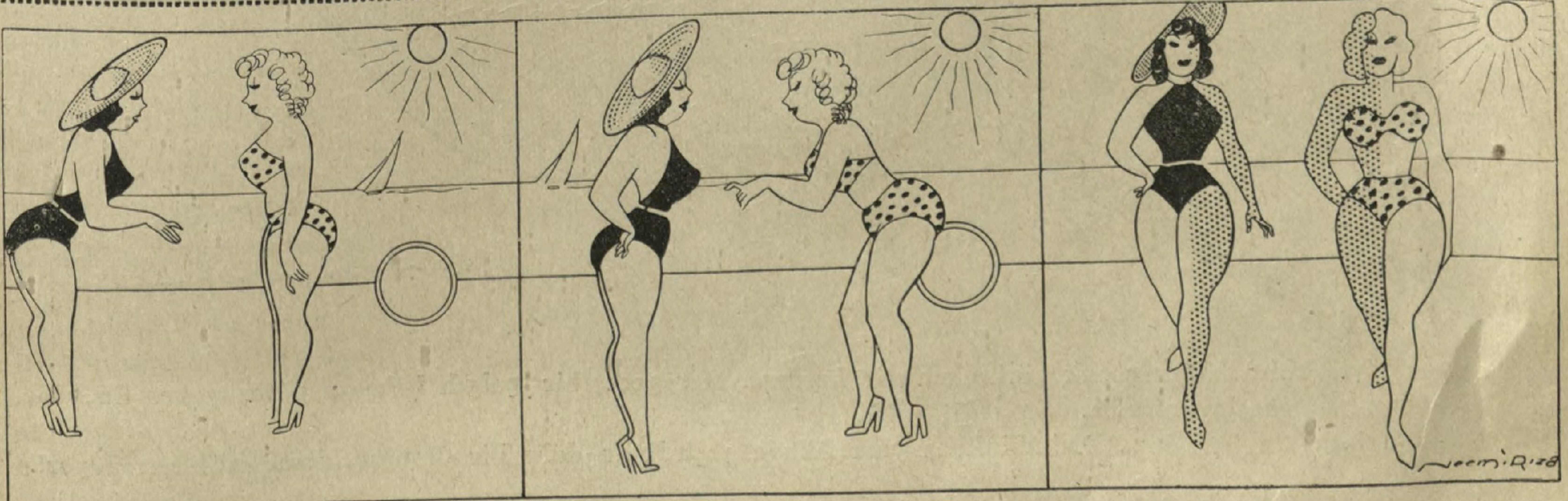
Bu dünyanın tadalım
Baharından, güzünden!

Hayatımın farksızdır
Gecesi gündüzünden!

Buseler vâdetmiştin,
Kâfir! döndün sözünden!..

Çimdik

Akbaba, 10/236 (14 Temmuz 1938), s. 9.

Yazısız hikâye: İki kadın, plâjda biraz konuştular!..

33

— Böyle kalın kafalı çocuk görülmemiştir kardeş... Her gece bir çalgılı bahçeye götürüyoruz da hâlâ bir kelime rumca öğrenemedi...

— Üzülmeyin hemşire... Bizimki koca yazı Adada geçirdi de daha bir «Bonjur» demesini beceremiyor!.

34

ZAMANE!

Küçük Necdet tırnaklarını yemeğe başlamıştı. Babası:

— Oğlum, dedi, eğer tırnaklarını yersen karnın davul gibi şişer.

Necdet bu tehditten korktu ve tırnak yemek huyundan vaz geçti.

Bir kaç gün sonra babasile beraber tramvaya binmişlerdi.

Necdet, kalabalıkta ayakta kalmış, karnı burnunda bir gebe kadının yüzüne bakıp gülümsemeğe başladı.

Kadın, çocuğun çenesini okşayıp sordu:

— Beni tanıyor musun yavrum?.

Küçük Necdet başını kaldırdı:

— Hayır.. Seni tanımıyorum ama, karnını böyle şişirmek için ne yaramazlıklar yaptığını biliyorum!.

DOKUZ AY SONRA

Muallim, sınıfta talebeye şu suali sordu:

— Haydi, bana "çocuk,, kelimesini fail diye kullanarak bir cümle yapınız.

Bütün talebe birer cümle yaptılar. Sıra Salamon'a geldi. Muallim sordu:

— Hani ya, senin cümlen? Söyle bakayım!

Salamon düşündü:

— Kiz kardeşim evlendi!

Muallim itiraz etti:

— Hani çocuk?.

Salamon cevabı yapıştırdı:

— İşallah, dokuz ay sonra, bay muallim!

MÜBADELE

Bay Cevdet, Bayan Leylâya yalvardı:

— Size malik olmak için ne emrederseniz yapmağa hazırım..

Leylâ:

— Öyle ise, dedi, kocamla karınızın arasını yapıverin!

DAHA EHVEN!

Karı koca arasında:

— Kocacığım, artık bütün elbiselerimi komşular tanıyorlar.. Mutlaka bir kaç kat yeni elbise yapmam lâzım..

— Aman karıcığım, yeni elbiseler yapmaktansa mahalleyi değiştirip yeni bir eve çıkalım daha ucuz olur!

MEKTUP

— Anneme yazdığım davetiyeyi postaya verdin mi?

— Verdim karıcığım!

— Unutmadın ya?

— Hayır, karıcığım, unutmadım..

— Öyle ise kabahat bende kocacığım, ben sana mektubu vermeyi unutmuşum.. Al da yarın veriver!.

Istanbul Radyosunu dinlerken [*]

— Müessir sesile gönlümün âlâmına tercüman olan füsunkâr artistimiz Bayan Safiye'ye —

Sabah güneşinin şen nuru gibi
Issız ufuklara can verdi sesin;
Gönüllerde aşkın zuhuru gibi,
Ne büyük, ne güzel bir mucizesin!

Bir unmaz elemdi, ruhumda hasret;
Sesini duyunca, dindi o sızı.
Sen, ey İstanbulun füsunkâr kızı
Ezayı ruhumu anladın elbet!

Bildin ki sebep yok hasretten başka
Benliğimi sarsan sar'ai aşka!

O dilber sesinle şirimi inlet:
Derdi hicranımı herkese dinlet!..

RIZA TEVFİK

(*) *Şair ve filozof Rıza Tevfik, İstanbul radyosunu dinlerken Safiye'nin tılsımlı sesini duyuyor. Bu şiir, vatan hasretile yanan bir kalbin, İstanbulun sesi karşısında duyduğu teessür ve heyecandan doğmuştur.*

ŞEHİR TİYATROSUNDA

Bay A. bir gün Şehir Tiyatrosuna gitmişti. Gişeye elli kuruş uzatıp:

— Bana yarım bilet veriniz, dedi..

Memur hayretle sordu:

— Mektepli misiniz?

— Hayır..

— O halde niçin yarım bilet istiyorsunuz?

— Şey.. Gözümün biri kör de!...

TATLI SÖZ

Bayan Cemile, kırk yaşına geldiği halde henüz kısmeti çıkmamıştı.

Bir gün, arkadaşı Emine ile konuşurken:

— Dün, dedi, komşumuz Bay Ekrem bize gelmişti. Oturduk, uzun uzun konuştuk.. Öyle güzel sözler söyledi ki...

— Güzel sözler mi? Muhakkak gel evlenelim demiştir!.

DİKKAT

Bay Cemil ne kadar dikkatli bir zat ise, oğlu Ahmet o kadar dalgın bir çocuktu. Her gün muhakkak bir şey düşürür, muhakkak bir şey çaldırırdı.

Babası ona daima nasihat ederdi:

— Oğlum, kalabalık bir yere girerken, vapurda, tramvayda, tünelde iken gözünü dört aç..

Fakat Ahmet, bütün bu nasihatlere rağmen bir türlü dalgınlıktan kurtulamıyordu.

Bir gün babasile beraber sinemaya giriyorlardı. Bay Cemil, oğlunun yine dalgın dalgın yürüdüğünü görünce yavaşçacık elini uzattı ve cebinden saatini aldı...

İçeri girip yerlerine oturdukları zaman sordu:

— Ahmet, saat kaç?

Ahmet, bir de elini cebine soktu ki, saatin yerinde yeller esiyor. Oğlunun bu mahcup halini gören Bay Cemil:

— Haydi üzülme, üzülme, dedi.. Saatini ben aldım...

Fakat, elini cebine soktuğu zaman, oğlunun saatile beraber kendi saatinin de uçmuş olduğunu gördü!

ALKIŞ

Taksim bahçesinde varyete numaralarını seyreden karı koca arasında:

— Kuzum Leylâ, bu artisti niçin o kadar çok alkışlıyorsun? Ben dansını hiç beğenmedim.

— Ben de dansını beğenmedim, ama elbisesi çok hoşuma gitti. Çıksın da bir daha göreyim.. Eşini yaptırmak istiyorum!

SEVİNÇ

İki kişi arasında:

— Yahu, karım intihar edeceğim diye bir mektup yazıp gitmiş..

— İnanma birader, inanma.. Hiç kadın kısmı sözünde durur mu!..

Çıldıracağım!

— Ay.. Uyuyamıyacağım...

Bay Cevat karısına döndü:

— Neden?.

— Vücudumda bir kırıklık var..

— Daha iyi ya.. Hemen uyu..

Genç kadın kızdı:

— Hemen uyuyayım ha?.. Hemen uyuyayım ha!... Şimdi üstümü başımı parçalarım..

— Karıcığım bunda kızacak ne var?

— Nasıl kızmayım? Hiç bir genç kadını kocası böyle tahkir etmemiştir.

— Ben sana bir şey demedim ki..

— Daha ne diyeceksin? Hemen uyu!. Demedin mi?. Ay şimdi bayılacağım.. Üstüme fenalık geldi...

— Bari gidip eczaneden kordiyal alayım..

— Otur, oturduğun yerde.. Yat, zıbar.. Yaptıkların yetişmiyormuş gibi bir de beni yalnız bırakacaksın ha...

— Biraz su getireyim mi?.

— Yat.. Odada yalnız kalmaktan korkuyorum.. Ay bu adam bana sui kast yapıyor.. Yanımda böyle ölü gibi yatma, çıldıracağım..

Bir müddet sükût, sonra, tekrar genç kadında ahlar, ohla, oflar...

— Aman ne berbat ışık.. Söndür şunu..

Cevat uzandı, elektriği söndürdü.. Karanlıkta genç kadın kocasına sokuldu. Gene bir müddet sükût... Cevadın muttarit horultuları başladı. Genç kadın kocasını dürttü:

— Cevat.. Cevat.. Uyudun mu?.

— Hayır.. Yeni daldım..

— Aman yarabbi, sen beni çıldırtacaksın.. Çabuk yak şu elektriği.. Karanlıkta bunalıyorum.

Cevat elektriği yaktı..

— Karıcığım.. Senin rahatın için ne yapayım bilmem ki? Sen iyilikten de anlamıyorsun!..

— İyilik.. İyilik ha.. Bu iyilik öyle mi?. Ay bu herif beni çıldırtacak.. Aman ne fena ışık.. Söndür şunu..

— Söndüreyim..

Erkek ışığı söndürür.. Arkasını döner.. Yatağın bir kenarına çekilir..

— Yak ışığı.. Yak.. Ay karanlıkta bunalıyorum.. Herif sen beni öldüreceksin.. Yak şu elektriği.. Yak şu elektriği. Ay çıldıracağım.. Ay delireceğim.. Sen ne biçim adamsın ayol?. Çevir şu düğmeyi, yak şu elektriği.. Aptal...

Dalga

HANİ YA

Küçük Perihanın yengesi çirkin, fakat süse, tuvalete düşkün bir kadındı. Bir gün Perihan yengesini ayna karşısında yüzüne pudra sürerken gördü. Çocuk değil mi, derhal merak etti:

— Yenge ne yapıyorsun öyle?

— Yüzüme pudra sürüyorum!

— Neden sürüyorsun?

— Neden süreceğim? Güzel olmak için!.

Bunun üzerine Perihan yengesini tuvaletinin sonuna kadar kemali sabırla bekledikten sonra sordu.

— Süsün bitti mi yenge?

— Bitti!

Çocuk bir müddet düşündü ve:

— Peki, dedi, öyle ise neye güzel olmadın?!

— Güzel bayanınız bugün yirmi üç yaşına basıyormuş.. Tebrik etmeğe geldik...

— Vah vah, beyhude zahmet ettiniz: Bayan biraz rahatsız, bugün yirmi iç yaşına basmaktan vazgeçti!..

İSİM MAHZURU!

Bayan, yeni tuttuğu hizmetçiye sorar:

— Kızım senin adın ne?

— Seniye!..

— O.. Bu olmadı.. Benim de adım Seniye.. Bunun için sana başka bir isim bulmalı..

Zevcine dönerek:

— Necmi.. Ne isim koyalım.. Hatice desek iyi mi?

Hizmetçi:

— Fakat bayanım.. Yalnız benim ismimle olmıyacak.. Bayın da ismini değiştirmek lâzım!.

— Neden?

— Şey.. Efendim.. Necmi ismini işittikçe benim de kalbim çarpıyor!.

YADİGÂR

Biçare kocam, öldü de arkasında hiç bir yadigâr bırakmadı, resmi bile yok.

— Canım çocuğundan daha iyi yadigâr olur mu?

— Ah!. O da ondan değildir...

36

Gazetelerden : (Sus vapuru geliyor !)

Kadın — (Sus) haftaya geliyormuş...
Erkek — Eyvah.. Kaynanam olacak !..

— Sizin patron nerede kuzum?..
— Biraz sinirlidir de bayım, yazın şehre gidip başını dinlendiriyor!..

MASAL BU!

Bay Ferit, Bayan Belkısın iri kalçalarına, fazla dekolte, dolgun göğsüne, sanki doğdu doğalı uyumamış gibi duran baygın gözlerine baktıktan sonra:

— Muhterem bayan, dedi, size bir masal anlatayım.

Belkıs sigarasından yükselen dumanlara dalmıştı. Bu söz üzerine kıvrak bir kahkaha kopardı:

— Bu da nereden aklınıza geldi?.. Anlatın bakalım. Her halde güzel bir şey olacak.

— Size fena masal anlatmağa cesaret edebilir miyim. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde "Seba,, denilen ülkede bir melike Belkıs varmış.. Seba melikesi Belkıs'ın güzelliği dillere destanmış.. Zaten tarihte bu kadının güzelliği malûm ya..

Belkıs alâka ile doğruldu:

— Eeeeee?...

— İyi kalbli bir genç de bu Seba melikesi Belkısa tâ canıgönülden vurulmuş... Fakat biçare genç bir türlü meramını güzel melikeye anlatamıyormuş...

— Eeeeee?.

— Genç âşık bir gün melike ile yalnız kalmış.. Melikenin iri kalçalarına, dolgun göğsüne, sanki doğdu doğalı hiç uyumamış gibi duran baygın gözlerine baktıktan sonra:

— Melikem sana bir masal söyliyeyim mi?.

Diye sormuş.. Melike:

— Peki!.

Deyince delikanlı ona gayet âşikane bir masal söylemiş... Belkıs da bu masalı dinledikten sonra karşısındaki gencin kendisine karşı duyduğu hisleri anlamış...

Bayan Belkıs burada atıldı:

— Bu masalı ben de bilirim.. Müsaade edin de bundan sonrasını ben söyliyeyim: Melike gencin maksadını anlayınca meseleyi kocasına anlatmış.. Âşık temiz bir dayak yemiş..

Genç kadın böyle söyliyerek, duvarda asılı duran kocasının resmine baktı.. Fakat Ferit masalına devam etti:

— Yooo.. Acele ettiniz.. Genç âşık bu hikâyeden bir gün sonra Seba melikesi Belkıs'a bir dizi inci hediye etmiş.. Bir ay sonra da, o zaman otomobil olmadığı için Belkis'a hediye olarak bir tahtırevan yaptırmış.

Belkıs:

— Öyle ya.. Öyle ya.. Bakın masal benim aklımdan çıkmış.. Sahi, sahi.. Bu hikâye böyle biter.. Genç âşık sevgilisine bir inci dizisi ile bir tahtırevan hediye eder ve naili meram olur. Kadın kocasına hiç bir şey söylemez... Evet, ben yanıldım.. Aklımdan çıkmış.

Bay Ferit ertesi günü Belkıs'a bir inci kolye, bir ay sonra da bir otomobil hediye etti!

Hikmet Feridun

38

R E S S A M !

Arkadaşı takdim etti:

— Ressam Sehhar!

Sehhar bir şey söylemek istedi, yutkundu, söyliyemedi. Sadece elini uzattı ve bir bahane bulup yanımızdan ayrıldı.

Sehhar gider gitmez, Burhan bir kahkaha attı. Ben sordum:

— Deli mi?

— Hayır, o deli değil, ben biraz münasebetsizim...

— Ne oldu?

— Ne olacak, anlatayım da dinle. Sehhar ressamdır, daha doğrusu resme fevkalâde merakı vardır, senelerce uğraştı, çalıştı, oldukça meydana çıkacak, kendini gösterebilecekti, fakat...

— E?... Fakat ne oldu?

— Amcam mani oldu. Kâmil paşayı tanırsın değil mi? Ben bir gün Sehharı amcama takdim ettim. Beyendi, pek hoşlandı. Daha doğrusu kendisinden değil, karısından Ferdadan hoşlandı.

Ferda cidden nefîs bir kadındır, amcam hemen izahat istedi, bittabi ressam hakkında değil, artık ilâve etmeğe hacet yok. Ben de bildiklerimi söyledim.

— Meselâ?

— Canım, meselâ deyişin de tuhaftır. Böyle bir budalanın güzel karısı melek olmaz ya?.. Maahaza Ferda şeytanlığı biraz fazla ileri götürüyordu. Sehhar resim yapacağım diye, evine hemen her görüştüğünü kabul ediyor, her görüştüğüne resmini yapmağı teklif ediyordu.

Kendimi tutamadım:

— Aman, dedim, senin de resmini yaptı mı?

— Sen o suali bırak, beni hiç karıştırma!

— Demek amcanın resmini yaptı?

— Yapamadı ve yapamadığı için de resme, ressamlığa tövbe etti ya!

— Bir şey anlamıyorum.

— Anlarsın. Sehhar bir türlü amcama: «Efendim resminizi yapayım» demeğe cesaret edemiyordu. Nihayet bana açtı, «Kendin söyle.» dedim. Ferdaya da söylemiş, o da benim gibi: «Kendin söyle» diye cevap vermiş. Başka çare olmadığını gören Sehhar bir gün otururlarken:

— Paşam, demiş, müsaade ederseniz bir resminizi yapayım?

Amcam evvelâ gülmüş, sonra Sehhar'a, yanında duran çocuklarını göstererek:

— Aman azizim, demiş, sana nasıl emniyet edip resmimi yaptırırım?.

— Neden efendim?

— Benzetemezsin!

— Benzetirim efendim...

Amcam bu sefer muzipliğini ele alarak:

— Haydi oradan, demiş, eğer benzetebilseydin şu çocuklarını kendine benzetirdin!.

Şeytan

— Pazar günü, gene denizde birkaç kişi boğulmuş...
— Allah Allah... Hani plâjlarda ucuzluk tarifesi tatbik olunuyordu?..

Bir Rüyanın Hâtırası

Tefrika No. 2

MAHMUD YESARİ

Genç kadın, çocukluğundanberi, hep parasızlık sıkıntısı çektiği için, yaşama yolunda, başka ne dertler, sıkıntılar da olabileceğini düşünemiyordu ve düşünemezdi de. O, zenginliğin sıkıntılarına yabancı, tamamile yabancı idi:

— İnsan parası olduğu için de düşünür mü?

Diyemedi.

Kocası ayni vaziyette tekrar etti:

— Evet.. Paramız olduğu için düşünüyorum. Gidersek, pek tabiî olarak iyi bir yere gitmeliyiz. Fakat nereye? Bunu, sonra düşünürüz. Asıl mesele, ne şekilde gidebiliriz? Buna karar verelim. Boş ev tutup buradaki eşyalardan bir kısmını mı taşıyalım? Bunun imkânı yok. Burayı kapıyacak, yahut yazlığa kiraya verecek değiliz. Ben, işlerim için, ara sıra gelip kalırım. Hattâ sen de, İstanbula geçtiğin zamanlar uğrarsın. Peki, otele mi gidelim? Pansiyon mu tutalım? Bekârlığımda bile, otel, pansiyon hayatını sevmezdim. Hele seni, otelde, pansiyonda oturtamam. Möbleli ev, yahut apartıman bulmak lâzım. Yazlığına kiraya verilen köşkleri, evleri, kulübeleri bilirim. İnsan, oralarda, hava almaz, havasızlıktan ölür. Möbleler yıllardanberi yazlık kiracılar tarafından kullanıla kullanıla eskimiş, çürümüştür. Piresi, tahtakurusu, sivrisineği de ayrı. Peki, bizim oturabileceğimiz gibi temiz möbleli, yeni temiz evi, köşkü, apartımanı nasıl bulalım? Görüyorsun ki kolay mesele değil. Hayli düşünmeğe değer.

Remide, kocasını dinlerken, göğsünün genişlediğini; kulaklarına çarpan sesin, tatlı bir meltem gibi ciğerlerine dolduğunu duyuyor; günlerdenberi yanan içi, serinliyordu.

— Çok güzel söylüyorsun, kocacığım. Bunun çaresi yok mu?

Veysi, elini karısının omuzundan çekti; sağ elini pantalonunun cebinden çıkardı, ince plâtin saat kösteğile oynamağa başladı:

— Olmaz olur mu?

O, karısına, ağır ağır söylerken, katî kararını da vermişti:

— Sen, ne tarafları istiyorsun? Ne tarafa gidersek, daha çok eğlenebilirsin? Sen, onu, söyle.

Remide, İstanbulda doğmuş büyümüştü; fakat İstanbulun yazlık semtlerini, bir çok İstanbullular gibi o da, bir gün içinde şehri dolaşan yabancı seyyahlar kadar biliyordu.

Kışın, salonlarda, çaylarda, balolarda konuşulan geçen yazın dedikodularını, gelecek yaza hazırlanış tasavvurlarını hatırladı; herkes, kendi zevkine ve kendi kesesine göre yaşamış ve - acı veya tatlı - kendi hatıralarına takılarak fikirler yürütmüşlerdi. Bunu hesap ederek:

— Hem deniz, hem kır havası istiyorum.

Kocasının cevap vermesine vakit bırakmadı:

— Ben, yarından tezi yok, aramağa başlarım.

Veysi, uysal bir gülümseyişle başını iğdi:

— Para tarafını düşünme. yalnız beğendiğin yere, hemen söz verme. Belki son dakikada daha iyi bir yer bulunur. Müşkül vaziyette kalmıyalım. Bir kere de beraber gider, bakarız.

Remide, sıçrıyarak, kollarını kocasının boynuna doladı:

— Elbette kocacığım... Elbette...

— 2 —

Para düşüncesi olmadığı için, Remide, çok yorulmadı. Erenköyle Suadiye arasında, tam istedikleri gibi, möblesi temiz, şık, yepyeni bir villâ buldu.

Evlendiğinin ilk günlerinde, eski alışkanlıklarına kapılmaktan kendini kurtaramamıştı. Alacağı şeylerin fiatları üzerinde düşünüyor, hattâ pazarlık ettiği bile oluyordu. Fakat beğendiği, almak istediği bir şeyin fiatı üzerinde düşünmenin, hele pazarlık etmenin şık ve zengin bir kadın için çok büyük bir ayıp olduğunu anlayınca, kendi kendini kontrol ederek eski huyundan vaz geçti.

Şık, kibar, zengin kadınlar, aralarında konuşurlarken, evlerinde, alışverişlerinde «ekonomi» ile hareket ettiklerini söyliyerek öğünüyorlardı. Remide, bu öğünmenin de, bir çok salon etiketleri gibi lâf ve gösteriş olduğunu anlamakta gecikmedi. Şık, kibar, zengin kadınlar, beğenmedikleri, almıyacakları, hor ve hakir gördükleri şeylerin fiatlarını soruyorlar:

— A! çok pahalı!. Bu kadar eder mi?

Diyerek pazarlık kılığı altında, onların değerlerini daha aşağılatıyorlardı.

Remide için; «para tarafını düşünme!» sözü, fazla ve lüzumsuzdu. O, yazlığa çıkmaktan, süreceği yaz safasından başka bir şey düşünmüyordu. Villâyı daha karşıdan görür görmez beğenmişti. Bu ilk iyi tesir altında köşkü gezmiş, içini de dışı gibi güzel, şirin, «sempatik» bulmuştu.

Köşkü gezdiren bahçıvan kılıklı herif, oda kapılarını açarken, ümitsiz ümitsiz dudak büküyordu:

— Bu köşke kiracı bulmak güçtür. Sahipleri çok zengin. Paradan yana sıkıntıda değiller. Köşkü boş kapatıyorlar, fiattan bir kuruş bile kırmıyorlar. Zengin kısmı daha tamahkâr oluyor.

(Arkası var)

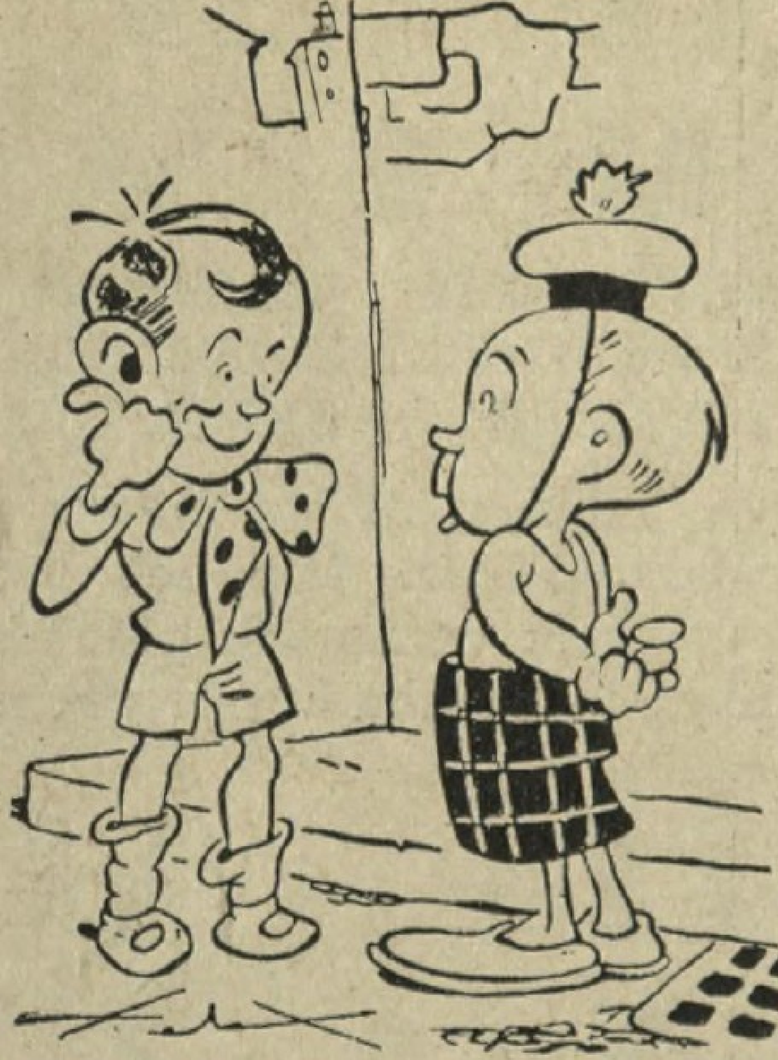
40

Ecnebi karikatürleri

Kız — Eğer beni sevseydin bu ekinleri kesmeğe kalkmazdın!..

[İtalyan karikatürü]

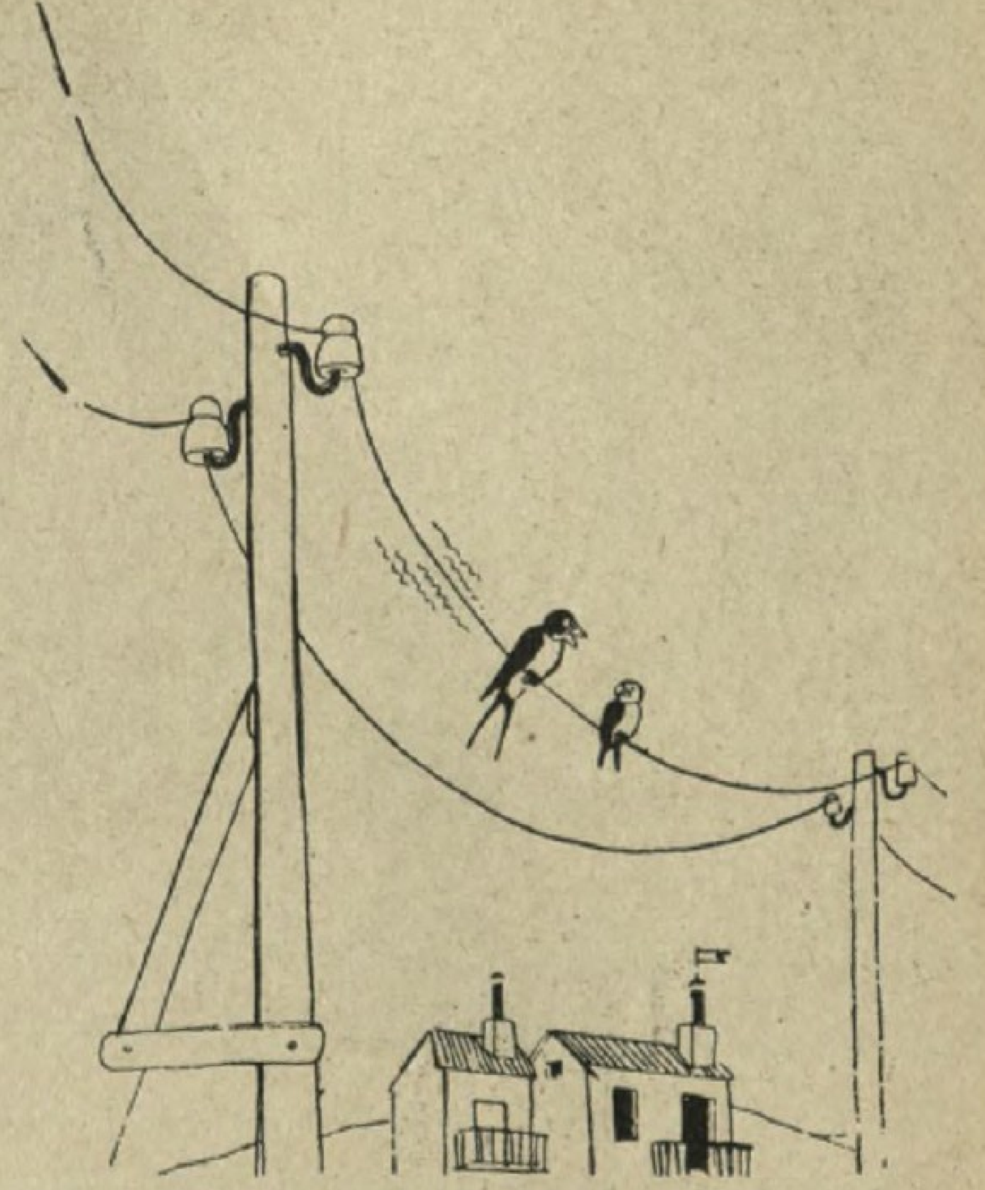

— Sigara paketimi annem görecek diye ödüm kopuyor...

— Darılır mı?..

— Hayır.. İçer!..

[Fransız karikatürü]

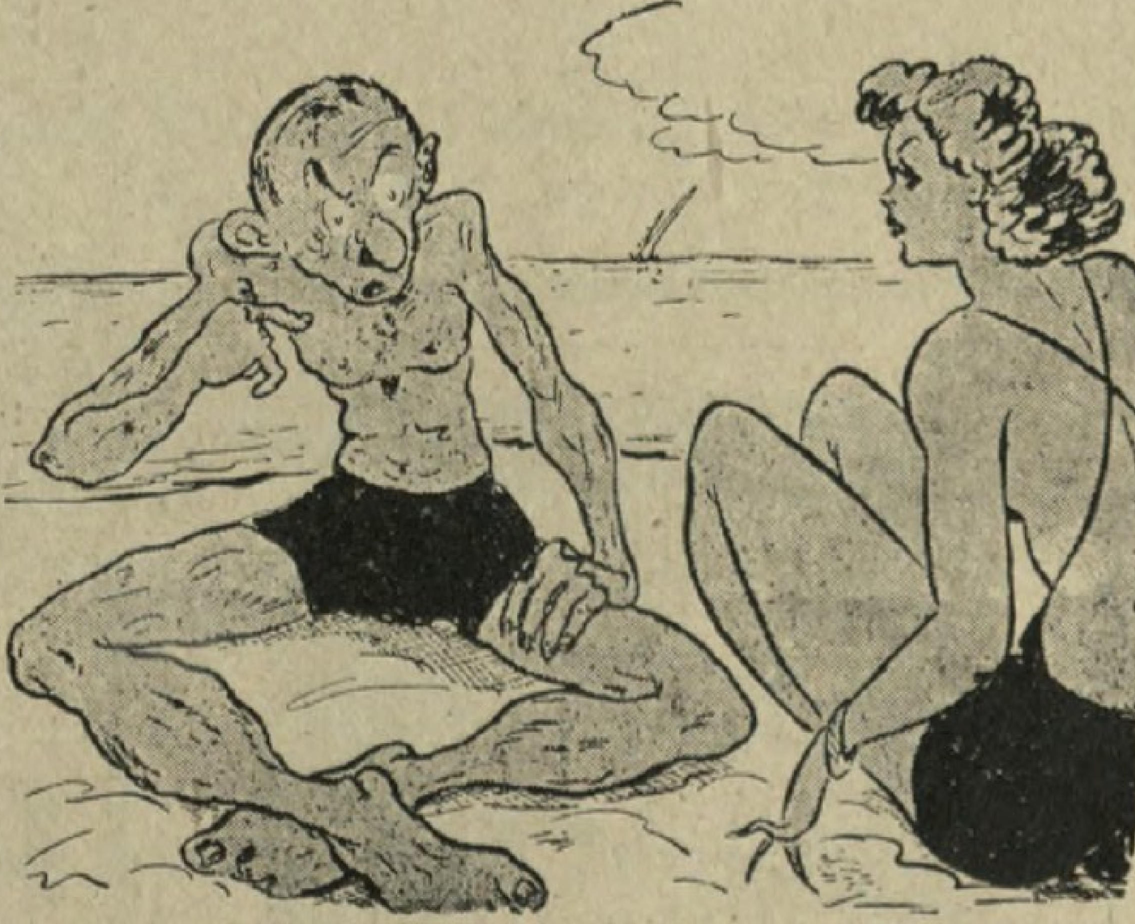
Anne kuş — Çabuk in o telden aşağı.. Telgrafta münasebetsiz sözler var!..

[Alman karikatürü]

— Nasıl, yeni iskarpinim güzel mi?..
— Enfes!..

[İtalyan karikatürü]

— Doktor denize girmemi kat'iyyen yasak etti...

— Niçin?..

— Yüzme bilmediğim için!

[İtalyan karikatürü]

— Nişanlımdan ayrıldım.. Gayet uslu duracağım diye beni evine götürmüştü...
— Yaramazlık mı etti?..
— Hayır, sözünde durdu!..

[Fransız karikatürü]

— Karıcığım, ne düşünüyorsun?..
— Hiç!..
— Acayip.. Nasıl şey o?..
— Bilmiyor musun?.. İzdivacımızın yıldönümünde bana hediye ettiğin hiçi!..

[İtalyan karikatürü]

Müjde!..

Ucuzluk başladı!

Yerli Mallar Pazarı

HASAN
MEYVA ÖZÜ

İŞTAHSIZLIK - HAZIMSIZLIK - ŞİŞKİNLİK - EKŞİLİK - BULANTI - GAZ - SANCI - MİDE BOZUKLUĞU - DİLPASLIĞI - BARSAK ATALETİ - İNKIBAZ - SARILIK - SAFRA - KARACİĞER - SIKINTI - SİNİR - HORLAMAK.

ve bütün mide ve barsak rahatsızlıklarında mutlaka Hasan Meyva Özü istimal ediniz. Mide için her yemekten sonra 1 - 2 tatlı kaşığı yarım bardak su içinde ve barsak hastalıklarında her sabah veya gece yatarken aç karnına 1 - 2 çorba kaşığı yarım bardak su içinde köpürerek içmelidir.

HASAN
GAZOZ ÖZÜ

LİMON - PORTAKAL - ÇİLEK - MANDALİNA - AĞAÇ ÇİLEĞİ - ANANAS - FRENK ÜZÜMÜ - SİNALKO - ŞEFTALİ - MUZ - KAYSI - ARMUD.

nevilerinde olup şekerlidir. Ve meyvaların özlerinden yapılmıştır. **HASAN MEYVA ÖZÜ**'nün bütün evsafına malik olmakla beraber mide ve barsak rahatsızlıklarına çok iyi gelir.

Şampanya ve en nefis gazozlar gibi gayet lezzetli olup evlerde ve Avrupada gazinolarda temizliği ve kolaylığı ve ucuzluğu sebebiyle kullanılır. İngiliz ve İtalyan şerbetlerine tamamile benzer ve onlardan daha yüksek evsafa maliktir.

Yazın sıcak günlerinde harareti en güzel teskin eder. En sıhhî bir mayidir. Mideyi bozan şerbetler yerine mutlaka **HASAN GAZOZ ÖZÜ** içiniz. Şişesi kavanoz halinde 25 - 40 - 60 - 100 kuruştur.

Of ne müthiş ağrı yarabbi

Hakkı var, dün kırda yakalandığı soğuk algınlığı ona tahammül edilmez ağrılarla hücum etti.

Lâkin yalnız bir kaşe

GRİPİN

alarak bu ıstırabı geçirmeğe muvaffak oldu.
İcabında günde üç kaşe alınabilir

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya
KENAN Basımevi ve Klişe Fabrikası

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz kalmasını isterseniz

PERTEV
DİŞ MACUNU
kullanınız

PERTEV
DİŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır ve diş etlerini kuvvetlendirir.

DENİZ BANYOSU ALANLARA

MÜJDE:

BİRÇOK TECRÜBELERDEN SONRA

Güneşin yanıklara karşı

ÇARE BULUNDU

Fennî ve sıhhî bir surette imâl edilen

VİROZA PATI

Bilûmum yanıklar, tıraş yaraları v. s.

TEDAVİ EDER

42

Güzelliğim Asrî Zamanın Bir Mucizesile % 50 Nisbetinde Artmıştır.

Cildim hemen yarı ölmüş bir halde idi. Buruşmuş, solmuş ve ihtiyarlamıştı. Maamafih karakterim henüz gençti. Dansı seviyordum, fakat hiç kimse beni dansa davet etmiyordu. Bugünün erkekleri, gençliği arıyorlar. Nihayet bir cild mütehassısı ile istişare ettim. Dedi ki: Cildinizin «Biocel» i - cildi terü taze tutan kıymetli cevheri - azalmıtır. Fen, son zamanlarda «Biocel» i genç hayvanlarda gizlenmiş cild hüceyrelerinden istihsal çaresini bulmağa muvaffak olmuştur. Tıpkı cildinizin «Biocel» i gibidir. Bu cevher, şimdi cildinizi beslemek ve gençleştirmek için matlup nisbet dairesinde Tokalon kreminin terkibinde mevcuttur. Vakit kaybetmeden bunu tecrübe ettim ve resimlerde görüldüğü gibi memnuniyetbahş neticeler elde ettim. Sonra, bir mıknatisin çeliği cezbettiği gibi cilde son derece yapışma hassasını veren hususî ve kıymetli maddeleri ihtiva eden yeni ve gayet ince bir pudra kullandım. Hemen hemen gayri mer'î olup sudan, yağmurdan ve tagayyüratı havaiyeden kat'iyyen müteessir olmadığı için banyonuzu alırken veya sıcak bir salonda dans ederek terleseniz bile yüzünüzde sabit kalır. Bu yeni pudranın şayanı hayret ve orijinal renkleri vardır. Bu cazip keşif pek büyük ve malî fedakârlıklarla Tokalon müessesesi tarafından temin edilmiştir ve Tokalon pudrasına karıştırılmıştır. Her yerde Tokalon krem ve pudrasını arayınız.

SAÇ

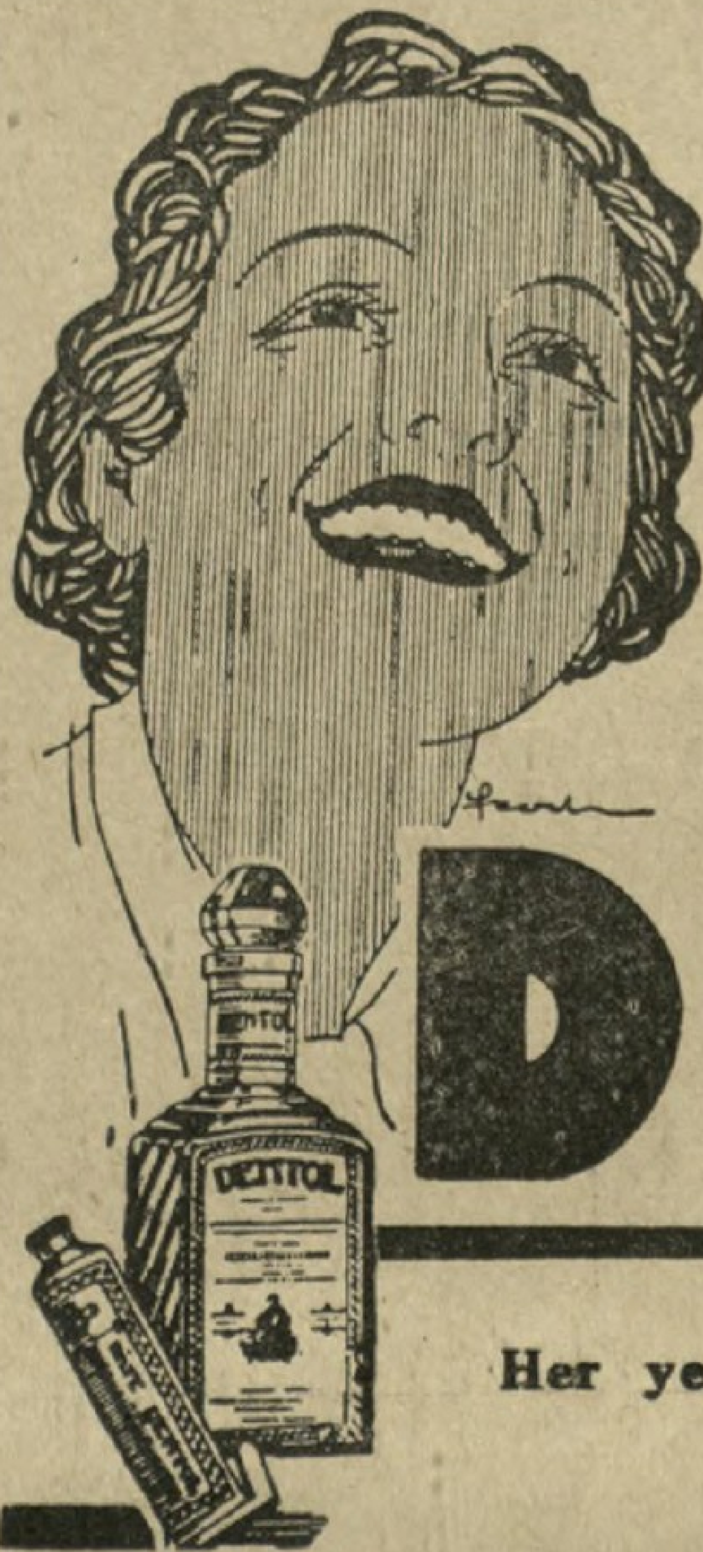
BAKIMI

Güzelliğin

En birinci şartıdır.

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm aşkın başlangıcı olur

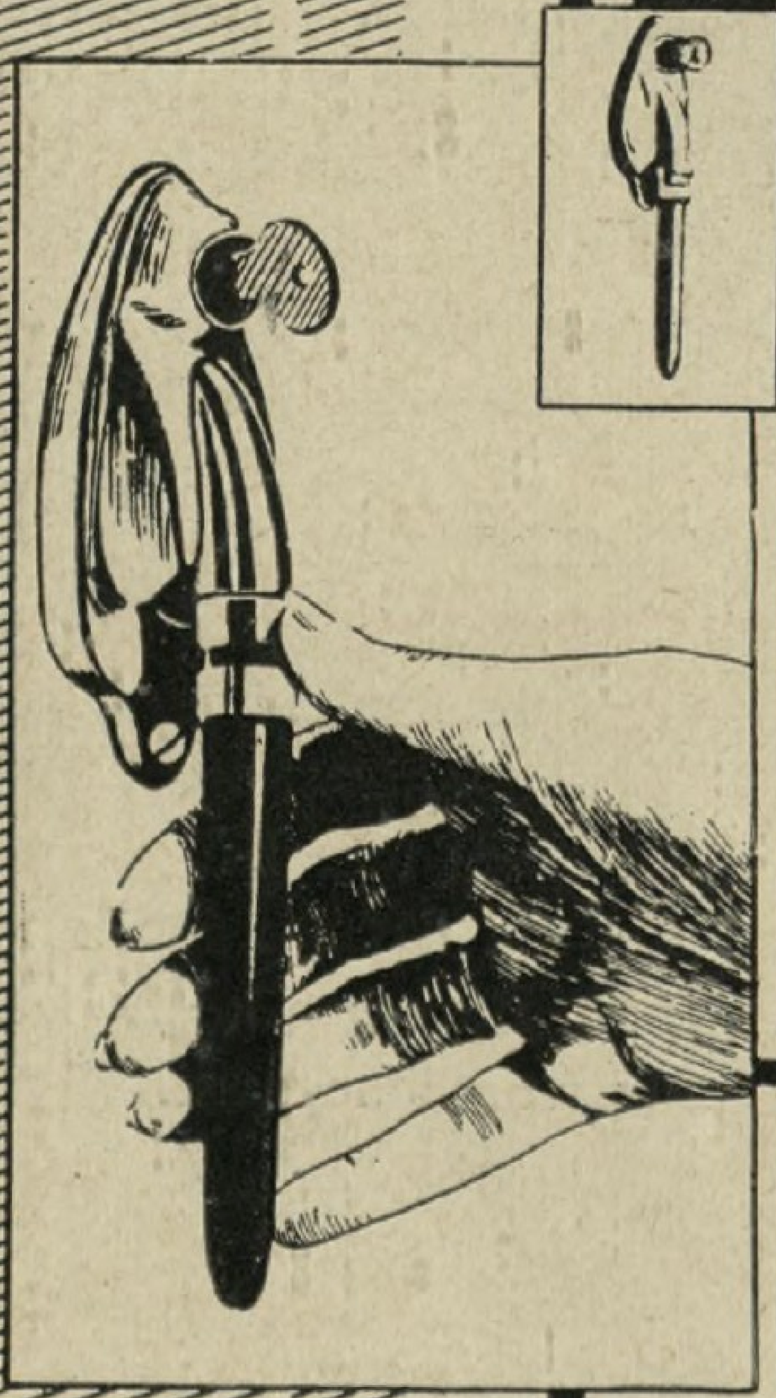

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek tebessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun için de gayet antiseptik ve güzel kokulu meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kullanınız. Pasteur'ün tetebbüatı esasına tevfikan istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle başlıca parfümörilerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerde Parfümörilerde satılır.

BU
SENE
KELVINATOR
DOLAPLARI
KİLİTLİ OLARAK
VERİLMEKTEDİR

KELVINATOR

KELVINATOR

VERESİYE SATIŞ SAHİBİNİN SESİ VE ACENTALARINDA